

ÎNCHEIERE

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Iurii Sorochin,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Iurii Sorochin
împotriva Silviei Catrinescu cu privire la rezoluțiunea contractului cu repunerea
părților la poziții inițială și restituirea sumei,

împotriva deciziei din 31 ianuarie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Iurii Sorochin și s-a menținut hotărârea din 14 iulie 2016 a
Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a ț ă :

La 15 februarie 2016 Iurii Sorochin a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Silviei Catrinescu, solicitând rezoluțiunea contractului din 29 iunie 2013,
cu repunerea părților pe poziții inițiale, restituirea sumei de 10 500 de lei și încasarea
dobânzilor de întârziere în mărime de 2 832,41 lei.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la 29 iunie 2013 pârâta a semnat
o recipisă, potrivit căreia, ultima s-a îmbogățit fără justă cauză cu suma de 10 500 de
lei.

A menționat că suma dată a fost primită de către pârâtă, fapt ce se confirmă prin
recipisă.

În scopul soluționării amiabile a litigiului, reclamantul a expediat în adresa
pârâtei o notificare prin care a solicitat restituirea sumei în termen de 7 zile, însă
pârâta nu și-a executat obligațiunile, deși notificarea a fost recepționată la 6 aprilie
2015.

Prin hotărârea din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea
de chemare în judecată depusă de Iurii Sorochin împotriva Silviei Catrinescu a fost
respinsă ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției adoptate, s-a reținut că, în instanța de judecată nu au fost
prezentate careva probe care ar indica la faptul că pârâta a dobândit de la reclamant
suma de 10 500 lei fără temei legal sau contractual.

Totodată, instanța de fond a menționat că, recipisa prezentată de către reclamant nu conține nici o informație cu privire la obiectul actului juridic, iar reclamantul nu a putut explica cu ce titlu și scop a transmis suma de bani pârâtei.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 12 august 2016 Iurii Sorochin a declarat apel.

Prin decizia din 31 ianuarie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Iurii Sorochin și s-a menținut hotărârea din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 31 mai 2018 Iurii Sorochin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, Iurii Sorochin a reiterat circumstanțele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele de judecată inferioare, invocând că instanța de apel a interpretat eronat legea, precum și, la judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 10 martie 2017 (f.d. 85), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

Totodată în cererea de recurs Iurii Sorochin a indicat că a recepționat decizia din 31 ianuarie 2017 la data de 28 mai 2018.

Din aceste considerente, recursul declarat la 31 mai 2018, se consideră în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Iurii Sorochin nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Iurii Sorochin.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari